

Asher gaat voor mij op zijn knieën en mijn hart bonst. De man van mijn dromen haalt een klein doosje uit zijn zak, opent het en kijkt me lachend aan. Ik kan mijn geluk niet op als ik bijna verblind word door de fonkeling van de diamanten ring.

‘Ik heb zo lang op dit moment gewacht,’ zeg ik en mijn stem klinkt plechtig. ‘Ja, duizend keer ja!’ Ik pak de ring en kijk er dolgelukkig naar. We gaan samenwonen in het huis dat we pas een paar weken geleden hebben gekocht, nadat ik het heb gemaakt als streamer. Ik moet nog even doorsparen voor het bed dat ik in de slaapkamer wil, maar voor de rest is het huis helemaal ingericht. Het is gewoon het perfecte happy end voor Asher en mij.

‘Layla, kom je?!’ roept mijn huisgenoot India vanuit de gang.

Ik schrik en stoot tegen mijn kopje, waardoor de perzikthee over de rand klotst en zich naast mijn toetsenbord verspreidt. *Groble*, denk ik in Sims-taal. Ik pak de doos met tissues die uit voorzorg op mijn bureau staat en trek er een uit om de plas te deppen. Blijkbaar ben ik tijdens het gamen weer eens helemaal de tijd vergeten.

‘Eh... Ik kom zo!’ roep ik in de richting van de deur voordat ik me weer op mijn scherm en webcam richt. ‘Ik moet nu gaan, liefies. Vandaag is de introductiedag van de universiteit en dat vind ik superspannend.’ Dat is het understatement van de eeuw. Het zou beter zijn om te zeggen dat ik doodga van angst.

Ik ben niet bepaald goed in ‘eerste dagen’. Ik geef de voorkeur aan mijn vertrouwde omgeving, mijn kamer in de gedeelde flat, mijn com-

puter en vooral Sims. Met één klik stop ik de game, net als Asher en mijn Sim elkaar kussen.

‘Goed, we lassen hier een pauze in.’ De aanblik op het scherm maakt me vreemd weemoedig. Het huwelijksaanzoek van Asher is een enorme mijlpaal en ik heb nog zoveel meer voor hen tweeën gepland. Een huwelijksreis, een jaloezige buurvrouw die hen uit elkaar wil drijven... Maar nu heb ik andere zorgen.

‘Duim voor me dat ik de eerste dag op de universiteit goed doorsta.’ Ik kijk naar de webcam en vertrek mijn gezicht, dat door mijn koalamasker voor mijn volgers alleen tot aan mijn neus zichtbaar is.

LouTreasure: Je kunt het!

GrayWoolf: Het wordt vast geweldig! Vertel ons na afloop alles!

‘Bedankt, dat zal ik doen.’ Ik krijg een warm gevoel vanbinnen als ik de commentaren van mijn kijkers lees. Het verlicht de spanning die ik al dagen voel een heel klein beetje. Ik kijk op de klok onderaan het scherm. Oké, ik moet inderdaad opschieten.

Ik zwaai met mijn handen naar de camera. ‘Dag dag, liefies,’ zeg ik, om met de Simlish term voor ‘doei’ afscheid te nemen van mijn volgers. ‘Tot vanavond.’

Nog één keer zwaaien en dan stop ik de stream. Het is meteen stil in mijn kamer en de nervositeit komt weer naar boven. Alle gevoelens die ik door de stream naar de achtergrond heb verdrongen, komen ongehinderd terug. Als kleine mesjes graven ze zich in mijn huid en laten daar kleine, brandende snijwonden achter.

Langzaam trek ik het koalamasker van mijn hoofd dat ik tijdens mijn streams altijd draag. Het is zo groot als een slaapmasker, heeft een pluchen vacht, schattige oortjes en gaten voor de ogen. Een onaangenaam koele tocht strijkt over mijn wangen. Ik weet dat ik niet met een masker op naar de universiteit kan gaan. Maar op dit moment zou ik willen dat ik het op kon houden. Dat ik het gevoel van veiligheid en anonimiteit kon behouden.

Laat dit geen aardappelmoment worden, hoor ik de energieke stem

van mijn moeder in mijn hoofd. Aardappelmoment. Zo noemt ze mijn gedrag als ik alles om me heen uitschakel en mezelf diep in de aarde begraaf om in mijn comfortzone te blijven. Maar dat kan vandaag niet.

‘Layla?’ Weer de stem van India uit de gang.

Ik haal diep adem. En nog een keer. Vandaag kan ik geen aardappel zijn en mezelf niet simpelweg begraven.

‘Ik ben bijna klaar!’ roep ik en ik dwing mezelf om op te staan. Ik adem nog eens diep in en uit.

Vandaag is het absoluut geen aardappeldag. Het is de dag waarop mijn nieuwe, moedigere leven begint. Ik leg het koalamasker resoluut naast mijn toetsenbord en de pastelroze clip-in harextensions ernaast, die ik voor elke stream in mijn haar doe. Ik heb altijd al pastelroze highlights willen hebben, maar heb mijn haar nooit echt durven verven. In elk geval horen ze wel bij mijn online-ik.

‘En juist daarom heb ik dit nieuwe begin nodig,’ mompel ik, terwijl ik mezelf eraan herinner waarom ik per se in Harpersville wilde studeren. Ik moest uit mijn comfortzone komen. Weg uit New York, weg van mijn oude ik en vooral weg van Asher, die besloot naar een universiteit in New York te gaan. Alleen al het feit dat ik dit weet, hoewel hij een jaar eerder dan ik klaar was met de middelbare school, laat zien dat ik dringend moet stoppen met van hem te dromen. Dat is zinloos.

Ik draai me snel weg van mijn computer, pak mijn rugzak en stap de gang van onze gedeelde flat in. India staat al ongeduldig bij de voordeur te wachten. Ze wipt op haar tenen op en neer, wat voor mij bevestigt dat we echt moeten opschieten.

‘Sorry,’ zeg ik, terwijl ik mijn jas van de haak pak. ‘Ik ben zover.’

‘Vergeet je schoenen niet,’ zegt ze geamuseerd en ik kijk verbaasd naar mijn avocadosokken. O ja, schoenen! Mijn outfit bestaat uit een vaalzwarte spijkerbroek en een wit shirt met gele bloemen, dus ik kies voor zwarte laarzen. Of zal ik toch mijn sneakers aandoen?

‘Trek je sneakers aan, het wordt warm vandaag.’ India lacht naar me, waardoor ik het spleetje tussen haar tanden zie. ‘En maak je geen zorgen, je ziet er goed uit.’

Het verbaast me dat ze blijkbaar mijn gedachten kan lezen, want we kennen elkaar nog maar een paar dagen. Hoewel ik het gevoel heb dat

het eerder een paar maanden is. Toen ik hier introk was ik vreselijk zenuwachtig, maar India wist me met haar open manier van doen meteen op mijn gemak te stellen.

‘Dank je wel, jij ook,’ beantwoord ik het compliment terwijl ik met een glimlach mijn sneakers aantrek. En het is waar. India Summer ziet er altijd goed uit. Haar mosgroene ogen, de sproeten op haar ivoorkleurige huid en het van nature rode, golvende haar dat tot aan haar middel reikt geven haar iets elfachtigs. Ze ziet er – passend bij haar naam – uit als de personificatie van de Indian summer en ik wed dat haar ouders haar expres India hebben genoemd. Best cool, eigenlijk.

‘Ik hoop dat ze ons niet alleen de gebouwen laten zien, maar ook de bars en een paar cafés. We moeten tenslotte plekken hebben waar we kunnen studeren. Of drinken. Of allebei.’ India doet de deur van het appartement op slot. Ik volg haar de trap af en let op dat ik geen tree mis. Dat is me eergisteren overkomen en de blauwe plek op mijn kin is nog steeds te zien, zelfs onder mijn make-up.

‘Ik hoop dat de mensen aardig zijn.’ Het rommelt in mijn maag. Het is net alsof iemand er met een garde in roert.

India wuift het weg. ‘Vast wel. Maak je daar maar niet druk om.’

Ik werp haar een dankbare glimlach toe.

We verlaten het oude gebouw waarin onze zolderetage van vijftig vierkante meter zich bevindt en lopen de straat uit naar de bushalte. Het is een warme nazomerdag. Witte wattenwolken zweven in de lucht en laten die nog blauwer lijken. Het weer is zo goed dat ik nog niet eens mijn weerapp heb gecontroleerd op onweer.

‘Voor jou is het zeker een cultuurschok vergeleken met New York. Maar voor mij is dit highlife.’ India draait euforisch om haar eigen as en ik lach stilletjes om haar uitbundigheid.

‘Ik denk dat je snel aan de sfeer went.’ Maar ze heeft wel gelijk. Van New York naar dit landelijke gebied is een grote overgang. Alleen al het feit dat je ineens afhankelijk bent van de bus in plaats van altijd en overal de metro te kunnen nemen, is een hele omschakeling.

Harpersville ligt in Connecticut en heeft niet veel te bieden, behalve een winkelstraat in het oude centrum. Het kleine stadje wordt gekenmerkt door veel natuur. Meren, bergen en bossen bieden volop moge-

lijkheden om je vrije tijd door te brengen. Als je van de natuur houdt.

Ik ben hier echter meer naartoe gelokt door een van de nieuwere faculteiten van de universiteit, die gespecialiseerd is in gameontwikkeling en gamedesign, waardoor ik een plan B voor mijn toekomst kreeg. Gamedesign. In elk geval totdat ik het echt ga maken als streamer. Dat is plan A. Zolang ik die droom nog niet heb vervuld, is het gamedesign. Daarvoor laat ik het penthouse van mijn ouders in New York graag achter me. Mijn vader heeft zelfs aangeboden om een appartement voor me te kopen, of in elk geval een flat voor mij alleen te huren. Maar hoewel dat meer bij me zou passen – ik ben tenslotte graag alleen – heb ik het aanbod afgeslagen. Ik ken mezelf en mijn innerlijke aardappel. En omdat ik hier meer wil durven, kan het geen kwaad om te proberen hoe het is om een etage te delen. Met dit argument kon ik mijn ouders snel overtuigen.

De bus stopt voor ons. Het is een nogal gammel model dat eruitziet alsof het al tot de categorie oldtimers behoort. We stappen in, laten onze studentenkaart zien en ik plof neer op een vrije stoel bij het raam. India gaat met een zucht naast me zitten. Zodra de bus gaat rijden, haalt ze een papiertje uit haar zak waarop ze een paar steekwoorden heeft genoteerd.

‘Ik moet in de komende dagen dringend mappen kopen. En ik moet naar de bieb, want ik heb voor mediawetenschappen een boek nodig.’ Met haar wijsvinger gaat ze langs de afzonderlijke, in blauwe inkt geschreven woorden. ‘O ja, en we moeten niet vergeten ons in te schrijven voor een dienst in het eerste semester. De deadline is vanmiddag. Elke eerstejaarsstudent moet zich aanmelden voor een gemeenschapsdienst om een bijdrage te leveren aan de studiegemeenschap.’ Dat laatste zegt ze alsof ze uit het studiereglement citeert. ‘Op de site stond dat je in de problemen kunt komen als je je niet aanmeldt...’

Mijn oog valt op het uithangbord van een kleine meubelzaak. Ik zou ook wat dingen voor mijn kamer moeten kopen. Zou ik daar misschien iets vinden? Ik moet er echt eens naar binnen gaan.

‘... Punt vijf: ik heb nieuwe planten nodig.’

O! Ik heb helemaal niet meer naar India geluisterd.

‘Oké,’ zeg ik verbaasd.

Nieuwe planten? Terwijl je niet bepaald groene vingers hebt, denk ik, maar ik hou mijn commentaar voor me.

‘Gisteren is er helaas eentje... vredig heengegaan.’ Ze kijkt me met een schuldbewuste blik aan, wat er waarschijnlijk op wijst dat de plant geen vredige dood is gestorven, maar het slachtoffer is geworden van India’s vergeetachtigheid en tot het bittere einde heeft moeten vechten.

India heeft absoluút geen groene vingers, waardoor de ene na de andere plant het loodje legt en er regelmatig voor een nieuwe voorraad moet worden gezorgd. Ik heb de treurnis in India’s kamer gezien.

‘Bovendien heeft mijn pannenkoekenplant luizen en moet ik die op de een of andere manier van de andere scheiden, zodat die niet besmet raken.’ India vouwt het briefje weer op en stopt het in haar jaszak.

‘Ik kan je wel helpen met je planten,’ bied ik aan.

‘O, zou je dat willen doen?’ Er flitst iets in haar ogen op en ik heb het gevoel dat ze hoopte dat het gesprek deze wending zou nemen. ‘Nou, dan wil ik je die met de luizen geven. Ik heb geen idee wat ik daarmee moet doen.’

‘Dat komt wel goed.’ Ik grijns. ‘Maar we moeten zorgen dat je niet steeds nieuwe hoeft te kopen.’

‘Oké, hoe dan?’

Ik denk er even over na. ‘De volgende keer dat er een doodgaat, begraaf je hem! Misschien helpt dat om je band met de planten te versterken.’

‘Begraven?’

‘Ja, begraven.’

‘Met een ceremonie?’

‘Met alles erop en eraan!’ zeg ik, en ik meen het heel serieus. ‘Ik zal je eraan herinneren!’

‘Afgesproken.’

De bus stopt bij de halte voor de universiteit en we volgen de zwerm studenten die de bus uit stroomt. Zodra India buiten is, begint ze stevig door te lopen.

‘Niet zo snel, ik heb korte benen!’

‘O.’ Ze kijkt me verontschuldigend aan en grijnst. ‘Zo kort zijn je benen niet.’

‘Vergeleken met de jouwe is alles kort.’

We lopen door een smeedijzeren hek de campus op en ik heb het gevoel dat ik de binnenplaats van een kasteel betreed. Ik ben hier twee weken geleden met mijn ouders geweest, vlak nadat ik hiernaartoe was verhuisd maar ben toch weer helemaal onder de indruk.

De muren van de universiteit zijn in gregoriaanse stijl en gemaakt van lichte, warme zandsteen. De ramen en kroonlijsten zijn versierd met ingewikkelde stenen ornamenten. Her en der zijn er kleine torentjes en de daken hebben puntgevels. Met mijn hoofd naar achteren gekanteld kijk ik omhoog en ik ontdek een paar raven die rond een koperkleurige, stervormige torenspits fladderen. Klimop groeit tegen de dikke muren op en aan weerszijden van de grote smeedijzeren toegangspoort staan sokkels met stenen waterspuwers. Een ervan lijkt naar me te glimlachen.

Het hele kasteel ziet er voor mij zo indrukwekkend uit dat ik een gevoel van ontzag krijg. Ik zie mijn innerlijke stemmingsmeter zoals bij Sims op *geïnspireerd* springen. Hier ga ik dus studeren. Een moderne studie in deze oude, statige residentie. Op het voorplein hangen studenten rond en afgaande op hun verloren blikken zijn het allemaal eerstejaars.

‘Ik ga naar de journalisten.’ India knikt in de richting van een groepje dat iets terzijde staat.

‘Hoe weet je dat...?’ Ik onderbreek mezelf als ik het bord zie dat een jongen in de lucht houdt. JOURNALISTIEK staat erop, en daaronder FACULTEIT VAN BEDRIJFSWETENSCHAPPEN, ECONOMIE EN SOCIALE WETENSCHAPPEN. Ik ga automatisch op zoek naar een soortgelijk bord voor de gamers, maar zie nog niets.

‘Tot later!’ India zwaait naar me. ‘En als je iets nodig hebt, app me dan gewoon!’ Ze lacht bemoedigend naar me en draait zich dan om.

‘Ja... tot later.’ Mijn stem is zo instabiel als een schip op woeste zee. Ik wist natuurlijk dat we de rondleiding niet samen zouden hebben, daarvoor zijn er gewoon te veel eerstejaars, maar ik had toch een piepklein beetje hoop, dat nu vervliegt.

India verdwijnt tussen een paar studenten. Dus nu sta ik er echt alleen voor. Help. Ik laat mijn blik over de eerstejaars dwalen, maar zie

niemand die een bordje omhooghoudt met de tekst GAMEDESIGN. Hoe kan ik de mensen uit mijn opleiding nu herkennen?

Ik pak mijn telefoon en zoek de e-mail van mijn faculteit aan de eerstejaars. In de bijlage zit een plattegrond van de campus met een rode cirkel rond een gebouw met de letter D. Ik heb de plattegrond gisteren bekeken, maar nu ik hier ben heb ik geen idee welke van de gebouwen gebouw D zou moeten zijn. Hoe moet ik hier in hemelsnaam mijn weg vinden?

Ik hoor de aankondiging al in mijn hoofd: de kleine Layla SinClair wil graag opgehaald worden van haar faculteit... Dan valt mijn oog op een meisje met een pin op haar rugzak. LEAGUE OF LEGENDS staat erop.

Mijn hart maakt een sprongetje. Zij zit vast ook in mijn studierichting! Haastig volg ik haar. Oké, hoe spreek ik haar aan? Met hallo? Met een vraag? Ik wil niet zomaar iets roepen, want straks verpest ik alles. Maar ik moet iets zeggen.

Mijn hart klopt op het ritme van mijn stappen. Het meisje slaat een hoek van het gebouw om. Ze loopt vrij snel. Zo snel dat ze met India zou kunnen concurreren. De afstand tussen ons wordt nog groter als ze door een zandstenen poort een groen beplante binnenplaats op gaat.

Ik moet iets doen. Ik moet op de een of andere manier de aandacht op mezelf vestigen voordat ik haar uit het oog verlies. Zij is op dit moment mijn enige hoop om de mensen van mijn studierichting te vinden, en ik mag vandaag gewoon niet te laat komen. Bovendien wilde ik meer durven! Daarom zet ik me over mijn angst heen.

‘Moet jij ook naar de gamers?’ roep ik, waarna ik diep ademhaal om niet te hijgen.

Ze kijkt zoekend achterom. Als ze me ziet, verschijnt er een brede glimlach om haar lippen. Ze heeft reebruine ogen. ‘O, ik zag je eerst niet, sorry.’ Ze draagt een zwarte gebreide jurk en mintkleurige schoenen die perfect bij haar hoofddoek passen. ‘En eh, ja. Jij ook?’

Ik beantwoord haar glimlach en zie haar aan haar jurk plukken. Blijkbaar is ze ook een beetje verlegen.

‘Weet jij waar gebouw D is?’ vraag ik terwijl we – nu samen – verder lopen.

‘Ja, ik heb de plattegrond gisteren speciaal nagelopen.’ Ze grijnst. ‘Mijn richtingsgevoel is niet bepaald goed, dus ik loop altijd te dwalen alsof ik een puntkomma ben vergeten in de code.’

Ik moet lachen. Kennelijk ben ik niet de enige die soms gekke dingen zegt. Alleen komen mijn rare uitdrukkingen van Sims en die van haar uit de informatica.

‘Slim.’ Dat had ik ook moeten doen. Maar nadat ik de plattegrond online had gezien, was ik ervan overtuigd dat ik de weg wel kon vinden zonder het eerst ter plekke te bekijken. ‘Ik heet trouwens Layla, en jij?’ Ik zeg het een beetje abrupt, maar ach, dat doet er niet toe. Vanbinnen geef ik mezelf een schouderklopje omdat ik zo dapper ben om een gesprekje aan te knopen. Dat is tenminste een begin.

‘Basma.’

In gedachten stel ik me voor dat er net als bij Sims twee dikke groene plustekens boven mijn hoofd verschijnen, waardoor onze kennismakingspercentages omhoogschieten. Misschien is dit het begin. Misschien heb ik de eerste kleine stap gezet om meer uit mijn schulp te kruipen. Ik heb bij mezelf gezworen dat ik eindelijk meer zou durven en vaker het heft in eigen handen zou nemen. Op de middelbare school verstopte ik me te veel en liet ik te veel kansen voorbijgaan. In Harpersville gaat dat veranderen! Hier kan ik mezelf opnieuw uitvinden en een nieuw level starten. Een nieuw spel. Alleen gaat dit over mijn echte leven.

’s Middags lig ik in mijn bed. Ik ben kapot en mijn voeten doen pijn omdat ik zoveel over de campus heb rondgelopen. De universiteit is echt mooi. De ruimtes zijn indrukwekkend en precies zoals ik ze me had voorgesteld. De dikke muren stralen een gezellige sfeer uit. Imposant en knus tegelijk.

Er zijn ook veel grasvelden die zich over enkele kilometers rond de universiteitsgebouwen uitstrekken en er hoort zelfs een bos bij de campus. Waarschijnlijk zodat de studenten in hun vrije uren kunnen gaan joggen. Iets wat bij mij zeker niet zal gebeuren.

De mensen van mijn studierichting lijken vriendelijk, maar tot nu toe vind ik Basma het aardigst. We hebben afgesproken om elkaar

morgen vlak voor de eerste les te ontmoeten, zodat we samen naar het college kunnen gaan.

Nu heb ik behoefte aan rust. De rondleiding over de campus heeft ervoor gezorgd dat ik weet wat waar is, maar mijn sociale batterij is nu helemaal leeg.

India is nog niet terug van haar rondleiding. Ze is vast nog in een bar blijven hangen. Ik heb niets van haar gehoord, maar stuur haar een berichtje dat ik thuis ben.

Bijna op hetzelfde moment krijg ik een appje van mijn moeder, die vraagt hoe het op mijn eerste dag is gegaan. Met een glimlach stuur ik haar een paar foto's die ik tijdens de rondleiding heb gemaakt. En ik schrijf er – niet zonder trots – bij dat de aardappel zich vandaag niet heeft verstoep.

Ik word wakker van het geluid van de sleutel in het slot van onze voordeur.

'India?' Mijn stem klinkt alsof ik net uit een doornroosjesslaap ben ontwaakt. Broos en zeurderig, waardoor de 'a' aan het eind afzwakt tot een rare toon. Hoe laat is het? Ik kijk met zware oogleden op mijn telefoon. Jemig! Heb ik echt drie uur geslapen?!

'Ja?' hoor ik vanuit de gang. De klink van mijn deur wordt naar beneden geduwd. Dan lijkt mijn huisgenoot zich te herinneren wat we hebben afgesproken en klinkt er halfslachtig geklop terwijl de deur opengaat.

'Binnen,' zeg ik, terwijl India al midden in de kamer staat.

'Sorry.' Ze grijnst betrapt. 'En, hoe was het? Vertel!'

Ik ga rechtop in bed zitten en leun met mijn elleboog tegen mijn grote rode kussen, dat de vorm van een hart heeft. Het is een beetje versleten, want mijn moeder gaf het me toen ik vijf was.

'Vermoeiend, maar ik heb al een medestudent ontmoet die heel aardig is.' Bijna automatisch begin ik aan de kussensloop te plukken en er kleine pluusjes vanaf te trekken. India gaat naast me op het matras zitten en trekt mijn dekbed over haar schoot.

'Ze heet Basma,' ga ik verder. 'Ik denk dat ik wel een klik heb met haar.'

'Oké, Basma.' India's ogen glinsteren in het licht van de avondzon die door het raam naar binnen valt.

'En bij jou?'

'Er zijn een paar echt coole mensen en ook een paar rare.' India denkt even na. 'Eén jongen schepte er de hele tijd over op dat zijn vader een groot bedrijf runt waar hij elk moment kan gaan werken. Dat was een beetje irritant.' Ze vertrekt haar gezicht. 'Voor welke gemeenschapsdienst heb jij je eigenlijk aangemeld?'

Ik schrik. 'Gemeenschapsdienst? Wat voor een dienst?' Ik speur mijn geheugen af of ik daar iets over heb gehoord, maar kan het me niet herinneren.

India kijkt me met grote ogen aan. 'We hadden het er vanochtend nog over. In de bus?'

'O nee, dat ben ik helemaal vergeten!' Ik schrik en weet zeker dat ik de inschrijfdeadline heb gemist door mijn ongeplande dutje om mijn batterij op te laden.

'Wat moet ik nu doen?' Mijn gedachten razen. Wat een ellende! Die gemeenschapsdiensten waren belangrijk, hoe kon ik dat nou vergeten? Straks kan ik mijn hele studie vergeten omdat ik dit heb verzuimd!

'Je bent vast niet de enige die dit overkomt.' India leek net nog bezorgd, maar nu kijkt ze gelaten. 'Stuur gewoon een mailtje naar het studentensecretariaat. Het is vast geen probleem.' India prikt me met haar wijsvinger in mijn dij. 'Ik help je wel.'

Ik herinner me nu dat ze vanochtend nog zei dat je in de problemen kon komen, maar ik waardeer haar inspanningen om me gerust te stellen.

Zuchtend pak ik mijn telefoon en ga naar mijn e-mail. Ik scrol naar de infomail over de aanmelding voor een dienst en klik op 'Antwoorden'.

'Beste...' dicteert India en ze komt dichterbij me toe zodat ze op het scherm kan kijken.

Gehoorzaam typ ik wat ze zegt. Samen schrijven we een tekst die zo hartverscheurend hulpeloos klinkt dat niemand me meer kan afwijzen, ook al staat dat in de regels. Tenminste, dat denkt India. Ik vind de zin 'Ik ben echt wanhopig' lichtelijk overdreven, maar het kan vast geen kwaad. De zin blijft er dus in en ik klik op 'Verzenden'.